

РЕШЕНИЕ

№ 901

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11260** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от А. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б. търсец закрила, с настоящ адрес: [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ при МС, чрез адв. А. Г. П., назначена по реда на ЗПП, срещу Решение № УПВР-68/16.10.24 г. на Интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон.

Обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, защото изложените съображения, основаващи отказа, са изцяло незаконосъобразни, тъй като административният орган е игнорирал факта, че причините да напусна страната си са свързани с наличието на заплахата за моя живот и сигурност.

В съдебно заседание жалбоподателят А. К. – редовно призован, се явява лично и с адв. П., назначена по реда на ЗПП. Адвокат П. иска съдът да уважи жалбата. Счита, че са налице предпоставките визирани в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Моли съдът да има предвид, че

лицето не разбира добре хинди. В решението се споменават факти и обстоятелства, които не са протоколирани в протокола на интервюто. Говори се за преследване, за някаква делба и спорене за имот, което навежда на мисълта, че има някакво разминаване в общуването на интервюиращия и подзащитния ми. Моли съдът да има предвид, че след като напуска Б. в началото на м. юли, вследствие на големи студентски протести в страната, също управлението на тогавашния премиер е свалено, което се определя като революция в Б.. Там ситуацията никак не е спокойна. В сайтовете VulNews.bg, News.bg и Offnews.bg се говори за масови арести, избити, пострадали и арестувани хора при смяната на правителството, което говори, че в страната ситуацията е такава, че може да се каже, че има опасност за живота на подзащитния ми, което е основание за получаване на хуманитарен статут, с оглед Регламентите приети от Европейския съюз и залегнали в ЗУБ. Смята, че е налице основание да бъде отменено решението, най-малкото да бъде разгледано по общия ред или изцяло да бъде отменено, или с указания за предоставяне на статут. Твърди, че това постановление е прието преди настъпилите революционни промени в Б., така че, не отразява актуалната обстановка в страната. На сайта на Министерство на външните работи към настоящия момент, Б. се определя като държава с висок риск за посещение, така че, както би била опасна за българските граждани, така би била опасна и за живеещите.

Ответникът Интервюиращ орган при ДАБ – редовно призован, се представлява от юрк. П.. Юриконсулт П. – Счита, че решението е правилно и законосъобразно, а жалбата е неоснователна. Не е съгласна с твърденията, че Б. не е сигурна страна. Твърди, че от справката, която представя днес според Решение № 247/03.07.2024г. на Министерски съвет на Република България за приемане на списък за сигурни страни – Б. е обявена като сигурна страна, така че, той може спокойно да се завърне в държавата си на произход. Освен това, заявява, че жалбоподателят и още няколко човека, които са с работни визи твърдят, че не разбират езика хинди. Видно е и от самото интервю проведено с жалбоподателя, че той никъде не говори, че е преследван, поради раса, религия и т.н., а е дошъл, за да работи с работна виза. Счита, че той е мигрант, а не бежанец. В решението интервюиращият орган е дал определение за преследване и е говорил за преследване, защото е говорил какво значи преследване по смисъла на чл. 8, ал.4 от ЗУБ. На страница 2 от решението, има едно изречение, което не касае пряко интервюто на този чужденец. Останало е от друго решение. Това не е относимо към него, говорила съм и с интервюиращия орган. След това се казва, че кандидатът не е преследван, поради своята раса, религия, националност, политическо мислене, като абсолютно споделям мнението на интервюиращия орган. Счита, че решението е правилно и законосъобразно, а жалбата е неоснователна. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Допълва, че не носи новата справка, която представлява извлечение от Дирекция „Международна дейност“, в която към настоящия момент се казва, че няма промени в тази справка, която представих днес, която е към 25.10.2024 г. Това решение е цитирано в справката към 25.10.2024г., а дори към м. декември мисля, че по друго дело е изискана такава справка от Дирекция „Международна дейност“, и се казва, че няма промени в обстановката, която е отразена в тази справка.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

По делото не се спори, че жалбоподателят с молба, Вх, № ВР - 13 - 1840 от 03.10.2024 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" е поискал международна закрила. А. К. е от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., етническа принадлежност - бангладешец, вероизповедание: мюсюлманин- сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и на основание чл.68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано ускорено производство спрямо молителя.

В проведеното интервюто с Рег. № УП - 16992 от 03.10.2024 г., твърди, че е напуснал легално родината си на 06.07.2024 г. с туристическа виза в посока Д. и в Република България пристигнал легално на 07.07.2024 г.

Жалбоподателят мотивирал молбата си за международна закрила с факта, че искал да работи, това била единствената причина да напусне родината си и да дойде да работи в България. Заявява, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, нямал е проблеми с никого и не бил насилван, отвлечан или заплашван.

Административният орган приел молбата на К. за неоснователна, тъй като в хода на административното производство се установило, че за молителя не са налице предпоставките за предоставяне, статут на бежанец по ЗУБ, защото общата обстановка в Б. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочената от молителя причина, заради която е напуснал държавата си по произход, има икономически, личен, социален и битов характер, не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл била ирелевантна търсената от него закрила и не попадала в предметния обхват на ЗУБ. Освен това, според собствения му разказ, той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван в страната си по произход. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето можело да се направи обоснован извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се международна закрила, а за мигрант, а Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. За това говорел и факта, че К. е подал молба, за закрила в Република България поради обстоятелството, че е бил заловен от българските власти, след като опитал да премине нелегалното през територията на страната ни. Едновременно с това кандидатът не посочил други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично заявява, че не е политически ангажиран, че не е бил арестуван или осъждан и че не е имал проблеми във връзка с етническата и/или. религиозна си принадлежност.

Фактите, които чужденецът посочил в бежанската си история не обосновали наличието на основателни опасения от преследване, съгласно действащото национално и международно законодателство, във връзка предоставянето на международна закрила.

Спрямо бангладешкия гражданин не било осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. А. К. не обосновал основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай.

Молителят не твърдял спрямо него да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства.

А. К. не заявил, лично срещу него да е била отправена заплаха, която да доведе до достатъчно тежки последици за него в държавата му по произход.

Въз основа на така представената бежанска история не можело да бъдат установени лични опасения, а конкретния повод за напускане на държавата по произход бил, че той е заминал за Д. с ясната цел да работи, легално без да твърди, че е имал каквито и да е проблеми с властите при напускането на страната си, както и повода за идването му в България, а именно работа. АО отбелязва, че жалбоподателят е живял за достатъчно дълъг период в Б. след нападението от непознатите за него лица, без да е получавал заплахи или да е пострадал по какъвто и да е начин. Молителят е напуснал легално със самолет и виза страната си, което не е било възможно ако срещу него има депозирана жалба или се води някакво съдебно производство. Дори твърденията на К. да били приети за истина, следвало да се отбележи, че този акт не е осъществен от държавни структури, или такива които държавата не може да контролира, а от криминални елементи.

Изложените мотиви не били правнозначими за търсената закрила. От материалите по преписката не можело да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване", а дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на интервюто се установило, че действителният мотив за напускането на държавата му по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а факта, че молителят е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. А. К. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване, могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Твърдения, че е бил преследван заради своя пол молителят не прави.

Изложените причини за искане на международна закрила не било възможно да бъдат свързани с нито един от релевантните признаци на преследване, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Поради липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1- от ЗУБ

искането за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

Според АО за А. К. липсвали и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърденията, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не правил. Установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следвал изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ,

Съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за международна закрила се преценявали всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

Случаят следвало да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Спрямо А. К. не била налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, 6, "в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването било признато, правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Тълкувателното решение по дело Ш С-285/12 на Съда-в Л. от 30.01.2014 г, не променяло тълкуването в решението по дело № С-465/07 по отношение необходимостта да се изследва първо дали на съответното място има въоръжен конфликт и след това ако се установи, че такъв е налице, да се извърши преценка дали насилието, което го характеризира е безогледно. С това решение се очертавала рамката на понятието за въоръжен вътрешен конфликт. Съобразно даденото тълкуване, необходимостта от извършване на преценка на интензитета на въоръжените, сблъсъци, равнището на организираност на въоръжените сили или продължителността на конфликта не отпадали. Преценката следвало да бъде извършвана, като изискването било тя да не е отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия, т.е. тя не е елемент, който да се изследва във връзка с наличието на въоръжен конфликт, а такъв, който касае насилието, което го съпровожда. Също така, решението по дело № С-285/12 касало критерии, които следва да са налице, за да се установи наличието на въоръжен конфликт, но не и изрично посочените в Женевските конвенции отрицателни предпоставки, съгласно които вътрешното напрежение, вътрешни размирици, бунтове, отделни и спорадични действия на насилие и други аналогични действия, не се считат за въоръжен конфликт.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установявало, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната

достигне до такова, високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Установената фактическа обстановка, не давала основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не била налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в /държавата му по произход.

По-преписката била приложена справка Вх. № ЦУ-1878/29.08.2,024 г., от която е видно, че въпреки ситуацията по сигурността в Б. да е сложна и променлива, общата обстановка в Б. не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че , единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на международна закрила.

От цитираната справка не можело да се направи обоснован извод, че Б. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Въпреки комплексността на ситуацията, в която се намира Б., можело да се направи обоснован извод, че общата обстановка, свързана със сигурността там е сравнително добра и не можело да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован, страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Б. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не било. Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

От изложеното можело да се направи извод, че за жалбоподателят не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането за закрила и в тази му част било неоснователно.

За молителят липсвали предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена закрила в Република България. Не били налице, и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочил, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер, а с Решение NP 247 на Министерския съвет (МС) от 03,04.2024 г. били утвърдени списъци на сигурни страни на произход и трети сигурни държави. Съгласно действащите разпоредби на ЗУБ, концепциите за сигурна страна на произход и трета сигурна страна можело да бъдат приложени в рамките на т.нар. „ускорено производство/процедура“, регламентирана в чл.

70 и 1 л. 13 от посочения закон. В Допълнителните разпоредби на ЗУБ била дадена дефиниция на термина „Сигурна държава по произход“ и според § 8 било посочено определение за сигурна държава по произход - държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съгласно горесцитираното Решение на МС, Б. - държавата по произход на молителя в административното производство, попадала в изброените държави в Приложение № 1 - Списък на сигурни страни на произход по отношение на търсещите закрила.

С тези мотиви АО приел, че искането на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

По делото е представена АП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 84 от Закона за убежището и бежанците и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение, на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците (позоваване на основания извън предмета на закона) и (не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване от Закона за убежището и бежанците), е отхвърлена молбата на А. К. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като интервюиращият орган е приел, че не са налице предпоставките по чл. 8 и по чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

След анализ на представените по делото доказателства и анализ на информацията, съдържаща се в проведеното с жалбоподателя интервю следва извода за правилност на решението на административния орган. Този извод тази съдебна инстанция ще направи след излагането на мотиви в това съдебно решение относно обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, и след това ще бъдат направени и изводи по отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките за предоставяне на субсидиарна закрила. При преценката на относимите правни норми несъмнено следва да се съобрази и вътрешната закрила по чл. 8 от директивата, съгласно която разпоредба при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална

опасност от тежки посегателства (б. а“); или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 (б. „б“) и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището. Анализът на нормата предполага извършването на посочената преценка, както при разглеждането на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, така и при разглеждането на предпоставките за предоставяне на субсидиарна закрила.

Съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживеее в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“. Съгласно чл. 2, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство, като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се прилага член 12. Заключениеното изречение на разпоредбата не следва да се преценява като приложимо, доколкото жалбоподателят в това съдебно производство не е лице без гражданство. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса,

религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Посочените дефиниции, които са идентични по своето съдържание, изискват наличието на три условия за приложимостта си. Първото е това, че лицето следва да има основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Второто е, че лицето следва да се намира извън държавата, чийто гражданин е. Третото условие съдържа алтернативните изисквания – първото е лицето поради тези опасения не може да се обърне за закрила към държавата си по произход и второто – не желае поради тези опасения да се завърне в държавата си по произход. Разбира се, следва да се съобрази обстоятелството, че тази дефиниция, дадена от Женевската конвенция следва да бъде съобразявана с три основни принципа, които са съществували – първият е, че правото да се приемат или връщат или експулсират чужденци е било едно от първите и най-широко разпространени правомощия на суверенните държави, вторият е, че човек е нямал правото да живее навсякъде, освен в страната си на произход и е нямал правото да иска убежище, и третият – че държавата има задължението да защитава гражданите си срещу преследване. Съобразява се и обстоятелството, че Женевската конвенция е приета по времето, когато много хора са били принудени да напуснат домовете си поради опасност от преследване, възприемайки по този начин необходимостта за отстъпването от тези принципи, за да признае определени права за тези, които са принудени да напуснат страните си на произход поради преследване. Също така Женевската конвенция не е с цел да обхване случаите, когато съответното лице има основателен страх от преследване в мястото в страната си на произход, където живее, но не и в друго място от страната си на произход, където би могло основателно да се предположи, че той може да засели (в същата страна на произход). Защото в тези случаи несъмнено не може да намери приложение дефиницията за бежанец. Защото, ако лицето е извън страната по произход, защото е избрало да напусне тази страна вместо да се премести в други части на същата тази страна, където няма основателен страх от преследване, където защитата ще бъде достъпна за него и може разумно да се очаква, че той ще се премести там, то тогава следва да се приеме, че лицето се намира извън страната си по произход, но не поради основателен страх от преследване. Лице, търсещо убежище, което не обосновава страх от преследване, но е напуснал страната си на произход само поради причината, че не може да се ползва от тези права, не отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец. При преценката дали е разумно търсещият убежище да се премести на безопасно за него място на територията на страната си на произход, в контекста на преценката, която трябва да се направи, а именно дали може да му се предостави статут на бежанец, несъмнено не можем да видим как на тази преценка ще се отрази като значимо обстоятелството, че той не може да се ползва от нормите на страната му на произход, които гарантират граждански, политически,

икономически или социални права. Ако той не може да се ползва от тези права в части от страната, които са сигурни, то той не би могъл да се ползва от тези права в цялата страна на произход. И тогава някои от страните могат да изберат да разрешат на съответното лице да остане, отколкото да го изпратят в страната му на произход, където той не би могъл да се ползва от тези основни права. И ако се възприеме това решение, то причината за това би се основавала на причини от хуманитарно значение, по отношение на задължението за спазване на Конвенцията за защита на човешките права, но не и по отношение на задължението за спазване на Женевската конвенция. При разглеждането на подадената жалба и при съобразяване на съображенията, на които същата се основава, е изключително важно да се направи ясно разграничение между правото за предоставяне на статут на бежанец съгласно Женевската конвенция, правото да се разреши оставането на чужденеца в друга страна, различна от страната му на произход на основание Конвенцията за правата на човека и правото му да остане в друга държава поради хуманитарни причини. По този начин, сравнението, което следва да се направи по отношение на спазването на основните правила, което сравнение следва да се направи между страната на произход на молителя и в другото различно място, не е релевантно за целите на Женевската конвенция, но би могло да бъде релевантно при съобразяването на Конвенцията за правата на човека, или пък по отношение на изискванията от хуманитарен характер. Действително, вярно е това, че в преамбюла си Женевската конвенция се основава на Устава на ООН и на Всеобщата декларация за правата на човека и цели да предостави на лицата бежанци възможно най-всеобхватната възможност за упражняване на основните права и свободи, утвърдени с тези документи. Но основната цел на Женевската конвенция е да осигури справедливо и равноправно третиране на бежанците в страните по убежище, така че да осигури ефективна защита срещу преследването, което се извършва поради някоя от причините, посочени в конвенцията. Всички тези изводи тази съдебна инстанция съобразява с причините, посочени от жалбоподателя по време на проведеното интервю пред интервюиращия орган, като лицето не посочва основания по предмета на този закон, с позоваване на основания извън предмет на този закон. Както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, определящ фактор за предоставяне на статут на бежанец съгласно Закона за убежището и бежанците, а и съгласно Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката дали това опасение е основателно следва да бъде направена в светлината на обстоятелствата на всеки случай. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията на искащия убежище бъде достатъчно добре установена, не е необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, като съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. Определящо за приложимостта на наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1

от Закона за убежището и бежанците е понятието "преследване" по смисъла на член 8, ал. 4 и ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. Съгласно посочения текст преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по [чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3](#). Следователно, за да може да представлява преследване по смисъла на член 8 от Закона за убежището и бежанците събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и се основават на една от причините за преследване по чл. 8 - раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Преследване, свързано с гражданска война или други вътрешни или широко обхватни въоръжени конфликти. Само позоваването на гражданска война или вътрешен конфликт и произтичащите опасности не е достатъчно, за да се признае статут на бежанец. Опасението от преследване трябва винаги да се основава на една от причините по член 8 от Закона за убежището и бежанците и да има личностен характер. В процесния случай по време на проведеното интервю чужденецът не основава искането си за предоставяне на статут на бежанец на някои от основанията, посочени в чл. 8 от Закона за убежището и бежанците. Не се обосновава преследване поради неговата раса, като понятието раса следва да се разбира в широк смисъл и да включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. В процесния случай дори от самия молител не са наведени каквито и да било доводи в тази насока, поради което следва да се приеме, че не е налице преследване по отношение на неговата раса. Религия - понятието религия може да се разбира в широк смисъл и да включва теистични, не теистични или атеистични вярвания. Преследването по религиозни причини може да приеме различни форми, от пълна забрана за практикуване на култа и религиозно образование до тежки дискриминационни мерки срещу лицата, принадлежащи към определена религиозна група. За да има преследване накърняването трябва да бъде достатъчно тежко. Това може да се отнася до случаи, в които държавата, извън мерките за поддържане на публичния ред, също така забранява или санкционира религиозни активности дори в личния живот. Преследване по религиозни причини също така може да има, когато посегателствата са насочени срещу лице, което не желае да изповяда никаква

религия, отказва да приеме определена религия или не се подчинява изцяло или частично на ритуалите и обичаите, свързани с определена религия. В процесния случай от страна на молителя в жалбата (и по време на проведеното интервю) не се твърди преследване по отношение на религия, поради което и същото не следва да се изследва като обстоятелство. Посочва несъмненото обстоятелство, че не е бил преследван поради религиозни убеждения или пък принадлежност към определена религия. Националност - не трябва да се разбира изключително в смисъл на гражданство, но също така означава принадлежност към определена група поради културна или езикова идентичност или още чрез връзки с население на друга държава. В процесния случай бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване по отношение на него по отношение на неговата националност, поради което и следва извода за липса на преследване поради причини на неговата националност. Политически възгледи - наличието на политически възгледи, различни от тези на правителството само по себе си не е достатъчно като доказателство за признаването на статут на бежанец, лицето, което иска убежище трябва да покаже, че властите знаят за неговите политически възгледи или му приписват такива, че неговите възгледи не се толерират от властта, че поради ситуацията в неговата страна има вероятност от преследване срещу лицето заради наличието на такива възгледи. В процесния случай от бежанската история на чужденеца не следва подобно обстоятелството, поради и което това обстоятелство не подлежи на изследване в производството пред настоящата инстанция. От събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за преследване на чужденеца поради неговите политически възгледи. Социална група - определена социална група е обикновено съставена от лица от една и съща среда, които имат еднакви навици или еднакъв социален статус и пр. Опасенията от преследване на това основание може често да се пресичат с опасения от преследване по други причини, например раса, религия или националност. Принадлежността към социална група може просто да бъде приписвана от преследвача на лицето или на групата, станали жертва на преследването. В някои случаи социалната група може да не е съществувала до този момент, но може да бъде обособена от общите характеристики на лицата, станали жертва на преследването, защото преследвачът ги възприема като препятствие за постигане на целите си. В процесния случай не се и твърди преследването на чужденеца поради принадлежността му към определена социална група. Не може да се твърди наличието на преследване поради принадлежност към определена социална група. По време на проведеното интервю чужденецът посочва, че не е бил жертва на дискриминационно отношение от страна на властите в страната си на произход, не е членувал в политическа партия, не е бил арестуван или съден, не е имал проблеми с етническата си и религиозна принадлежност. По отношение наличието на опасения, произтичащи от ново положение в страната по произход след заминаването на искащия убежище - политически промени в страната по произход могат да оправдаят опасенията от преследване, но само, ако искащият убежище може да докаже, че вследствие на тези промени, той лично би имал основателно опасение от преследване в

случай, че се завърне в страната. По време на проведеното интервю в административното производство жалбоподателят не посочва и никакви причини за основателни опасения от преследване, което представлява основание за определяне на подадената молба като явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Предвид изложеното следва извода, че решението на административния орган е правилно, тъй като същият е направил вярната преценка, че по отношение на молителя не е налице основателно опасение от преследване поради неговата националност, политически, религиозни възгледи, социална група и националност.

По отношение на предоставянето на хуманитарен статут на чужденеца. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната страна. Следва да се прецени и приложимостта на чл. 9, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. При разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г. Съгласно посоченото решение на Съда на Европейския съюз следва да се отбележи, че използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство. Всъщност по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определените насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин,

който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращо протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар всъщност това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изрече „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи

съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризирания протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В [чл. 75, ал. 2, изречение първо от Закона](#) за убежището и бежанците е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на директора на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците датата, когато съдът се произнася по случая (в тази връзка съдът съобразява и решение от 15.11.1996 г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото). При съобразяване на обстоятелството, че по отношение на чужденеца не е налице отговаряне на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и при съобразяване на изводите, направени по отношение на предоставянето на хуманитарен статут (общи изводи), настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството за липсата на безогледно насилие в страната на произход на чужденеца поради наличието на въоръжен вътрешен конфликт на цялата територия на Б.. Този извод настоящата съдебна инстанция прави при съобразяване на информацията относно обстановката в Б., съдържаща се в Справка № МД-02-29/25.10.24 г. за общото положение, икономическата и политическа обстановка в страната, от която става ясно, че през юли 2024 г. хиляди недоволни студенти са се стекли по улиците, за да протестират срещу решението на Върховния съд да възстанови противоречивата квотна система за назначения на административни длъжности. Съгласно квотната система 30% от официалните позиции трябвало да бъдат запазени за потомци на ветерани, воювали срещу П. във войната за независимост на Б. през 1971 г. Протестиращите видяли позиции, запазени за потомци на ветерани, като начин да облагодетелстват поддръжниците на премиера. Протестите са били мотивирани не само от квотната система, но и от по-широкото недоволство от влошаващата се икономическа ситуация в страната, високата безработица, широко разпространената корупция, авторитарното управление и безразборното насилие и злоупотреби от страна на силите за сигурност. Протестното движение започнало като до голяма степен мирни демонстрации, водени от студенти в университетски градове, които бързо се разраснали и се превърнали в насилие, докато правителството агресивно се опитвало да ги потисне. Насилието продължило да ескалира, след като премиерът Х. публично назовал протестиращите с политически натоварения термин расиалкар, който обикновено се отнасял до въоръжени групи, които са

сътрудничили на пакистанската армия във войната за независимост на Б. и са участвали в широко разпространени нарушения на човешките права срещу цивилни в това, което бил тогава Източен П. (сега Б.). Насилственото потушаване на протестиращите от страна на правителството довело до превръщането на демонстрациите в национално протестно движение срещу Шейх Х. и Л. Авами. Според ОНСНР до 18.07.2024 г. протестното движение е събрало поддръжници на различни политически партии, включително основната опозиционна партия, BNP, профсъюзи и други групи, което също е засилило исканията на протестиращите. Протестното движение също прераснало в жестоки бунтове.

В резултат на това министър-председателя Х. подал оставка и било създадено служебно правителство.

В деня след падането на правителството на Х., полицейските власти обявили национална стачка, която продължила, докато полицейската сигурност не бъде гарантирана отново. Изявлението включвало и извинение за действията на полицията срещу протестиращите. След едноседмична полицейска стачка на 11.8.2024 г. повече от 90% от полицейските управления в страната възобновили работата си, което според източници на медиите довело до подобряване на ситуацията със сигурността и постепенно връщане към „нормалността“ на улиците. Временното правителство, ръководено от Ю., обявило възстановяването на реда и закона в страната за приоритет.

Главнокомандващият армията генерал Уакер-Уз-З. заявил: „О. на всички ви, ще въздадем справедливост“, като същевременно обявил оставката на премиера и потвърдил, че ще бъде сформирано временно правителство.

Временното правителство провеждало реформи в ключови сектори на държавата, включително избирателната система, полицията и конституцията.

Добрата новина била, че Б. е в по-добра позиция за стабилност от много други случаи след смяна на режима. В сравнителна перспектива Б. имала солидни съставки за успешното изграждане на нова политическа арена.

Изводите си тази съдебна инстанция съобразява и с приложимостта на чл. 9, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. От така установената информация не се установява наличието на безогледно насилие поради вътрешен въоръжен конфликт на територията на Б.. Изводите си съдът съобразява и с мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело C-285/2012. Съобразно посочените мотиви трите вида тежки посегателства, определени в член 15 от директивата, представляват условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може на дадено лице да бъде предоставена субсидиарната закрила, когато съгласно член 2, буква д) от директивата има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на реална опасност от такива посегателства в случай на връщане в съответната страна на произход. Определеното в член 15, буква в) от директивата посегателство се състои в тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. В това отношение е важно да се отбележи, че законодателят на Съюза е използвал израза „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, който се различава

от понятията, стоящи в основата на международното хуманитарно право, което разграничава, от една страна, „международни въоръжени конфликти“ и от друга страна, „въоръжен конфликт, който няма международен характер“. При тези обстоятелства трябва да се констатира, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие. Следователно при липсата на каквото и да е определение в директивата на понятието за въоръжен вътрешен конфликт, определянето на значението и обхвата на тези понятия следва да се осъществява в съответствие с обичайното им значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от правната уредба, от която са част (Решение от 22 декември 2008 г. по дело Wallentin-Hermann, C-549/07, точка 17 и Решение от 22 ноември 2012 г. по дело Probst, C-119/12, точка 20). Обичайното значение в говоримия език на понятието за въоръжен вътрешен конфликт се отнася до положение, при което редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или при което се сблъскват две или повече въоръжени групи. В това отношение следва да се отбележи, че макар в предложението на Комисията, довело до приемането на директивата (COM(2001) 510 окончателен), определението за тежко посегателство, съдържащо се в член 15, буква в) от директивата, да предвижда, че заплахите срещу живота, сигурността или свободата на молителя могат да настъпят било във въоръжен конфликт, било при системни или масови нарушения на правата на човека, законодателят на Съюза е решил в крайна сметка да приеме само хипотезата на заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Освен това е важно да се припомни, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставянето на субсидиарна закрила само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за пораждащи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, по смисъла на член 15, буква в) от директивата, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (вж. в този смисъл Решение по дело Elgafaji, точка 43). Член 15, буква в) от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този

конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. От установената информация, обаче не се установява безогледно насилие на територията на П., като при това обстоятелство се съобразява нормата на чл. 9, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците, съгласно която хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Отделно от това става ясно че общото положение в страната на произход значително се подобрява.

На последно място съдът счита, че твърдението на жалбоподателят и неговия процесуален представител, че К. не владее езика хинди е изградена от тях защитна теза, с помощта на която той да оправдае пребиваването си на територията на Р. България, за по дълъг период от време, защото такова възражение не е направено в административното производство по време на интервюто. В съдебното производство се цели да се осуети влизането на обжалваното решение в сила, а факта, че на страница втора от решението, има изречение, което не касае пряко интервюто на жалбоподателя, по никакъв начин не променя смисъла на заявеното от него, става ясно, че това изречение е останало от друго решение и не разколебава тезата на АО, изложена в обжалваното решение.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б. търсещ закрила, с настоящ адрес: [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ при МС, чрез адв. А. Г. П., назначена по реда на ЗПП, срещу Решение № УПВР-68/16.10.24 г. на Интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.